

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj: Ötásbás petisortér 5 kr. Nagyobb terjedelmű, mint szintén több izből hirdetések, alkú szerint a legolcsóbb árért.

Török Dávid ügyvéd, mara tagja. Szerkesztő: DÁNIEL. (tér.) figyelmébe! tudatni a növilgagal, női ruha és felöltő...

A mézes madzag.

Nunc est bibendum nunc pede libero pulsanda tellus! Valami kutyafejű tatár, a basibozukok táborából, kizemelve néhány áldozatra való birkát, a mindenthívők bambái között, köztöni való infámiával azt a hirt terjesztette el Debreczen városában, hogy a kormány feje azt a sok aranyat, melyet Bécsben régóta összehalmozának, most mind haza hozta és hozatja Budapestre.

Hanem hát nem a legdzszebbs hadjárat biz ez az ellenfél részéről. Azt a ropant kudarczal kezdett, folytatott és bevégzett bécsi alkut, mely most a legszívósabb természetű kormánypartí egység keblében is kisebb-nagyobb mértékben megrendítette a szívet, álcázni akaró, egy a felszínre éppen ez alkalomra erőszakolt oly vívmánynyal, melyet ugyan nem kell kivinni, mert a dolgok természetes állása, törvénye és a létező körülmények is úgy és nem másként parancsolják. Az ámitó bős és hosszú palástja alól nagyon is kilátszik a lóláb.

Minden bizonyítással arra a halmaz potya aranyra bukkant valahol a derék „Debreczeni Ellenőr”, hogy már is arany betűket akar alkalmazni oly megye megörökítésére, a mely még csak ezután fog az események terhes méhéből megszületni, és azon óriások neveit akarja erőnek erejével bearyozni, a kik táradhatatlanu azon munkálódta, hogy ezen megye létele minémüke és összepszepszolásának oka és fundamentoma, majd a jövőben annak rendje és módja szerint történnék.

Az országos és hazánk, nemzetünk életkérdésért méhében hordozó események felett, szép szerével át kíván csuszamlani, és szörnyű nagy lármával és viczkádozások közt kigingri a piacra és két olyan nagy vívmánynyal igyekszik igazi balekakat fogni, a melyek még csak mint törvényjavaslatok terjesztettek be a ház asztalára.

Órvendj tehát Debreczen város polgársága, mert kivívják számodra azt, hogy Hajdumegye székhelye lesz, örvendj! mert saját birtokaid ezentul is hozzád fognak tartozni, és nem kapcsolják azt Bergenczeiához. Ez ezek oly vívmányokul taratnak eléd a „Debreczeni Ellenőr” által, melyekért be kell aranyozni a történetet, és azon magasztos lelkű földi nagyságokat, a kik ezt számodra ki fogják vinni a jövődben. Mintha bizony valakiktől ki kellene vinni a Debreczen székhelyi Hajdumegyét, mintha bizony lenne területünkön oly város, a mely Debreczennel a székhely felett versenyre szállást kísérletne meg, mintha lehetne oly tébolydába való esz-beteg, a ki midőn Hajdumegyéről van

szó, hát még más város bátoroknál kitzüni székhelyül mint Debreczen?! Igaz ugyan, hogy az idők járása Debreczen felett is megnehezedett, de azért tegyék át ide az országgyűlést, olyan palotát bizonyára tud is, képes is állítani, mint a minő a budapesti. Ami pedig azon vívmányára a „Debreczeni Ellenőr”-nek vonatkozik, hogy a Debreczen város tulajdonához tartozó puszták a város hatósága alá helyeztetnek, erre nézve azt kérdjük: hogy hát eddig hova tartoztak? Próbálja meg csak valami póntentát elvenni, azt mondja arra a debreczeni ember, hogy: ide jöjjön a kinek az élete kedves.

Hanem hát nem a legdzszebbs hadjárat biz ez az ellenfél részéről. Azt a ropant kudarczal kezdett, folytatott és bevégzett bécsi alkut, mely most a legszívósabb természetű kormánypartí egység keblében is kisebb-nagyobb mértékben megrendítette a szívet, álcázni akaró, egy a felszínre éppen ez alkalomra erőszakolt oly vívmánynyal, melyet ugyan nem kell kivinni, mert a dolgok természetes állása, törvénye és a létező körülmények is úgy és nem másként parancsolják. Az ámitó bős és hosszú palástja alól nagyon is kilátszik a lóláb.

Következni fog még másnemű szép ígértet is. Már is kezdik suttogni, hogy felsőbb körökből ígértet tétetett, miszerint Debreczen város a magas títik által, ha meglapul, ha nem követelőzik, ha nyugton tartja hátát, mint egy mamlasz birka, nyírás végett az olló alá, ha, és ha, ha, ha, ha, hát akkor még egy kis furcsa királyi tábláskást is kap. Na még aztán egy kis megfélemlítést, hogy hát ha ez a kormány megszűnik az országot boldogítani, ha szét tanpattanni, mint egy begyujtott gránát hát akkor reszkessetek, mert kiirtják a nemzetet, országot lerontják, és a helyét sóval fogják behinteni sat. Hanem hát a tót atyafikent azt kérdjük, mig az megtörténik, hát mi addig mit fogunk csinálni?

Legyetek készen reá atyámfiai, hogy gyönyörűséges napok fognak egyelőre következni, a politikai hullámtatok felszínre hoznak minden salakot, de természetesen le fognak, le kell azoknak csillapodni, a midőn az iszap ismét fenékre száll.

Ne hidjetez az ámitók szavainak, tekintsetek a szemmel látható tényekre, és aztán kövessétek azon józan ész parancsát, melylyel mindenkit megáldott a jó teremő. A ki mézes szavak ámitásra szánt hangjaival környéke meg titeket, az előre azt feltételezi rólatok, hogy a gazda nincs otthon, hogy a fejetek lágy, és az agyvelő hig, rugjátok fel atyámfiai e terheit a földnek, mint a lábatokra kapaszkodó rongyot, és polgári önállások nemes érzetében szigorú állást fog-

lalva, meghunyászkodva simul meg férfias tekintetűek előtt a konzon ragódó egerek élődi hitvány serege.

T. D. — Az új kiegyezést tárgyaló törvényjavaslatok a kormány egyik féléhivatalos lapja szerint csak összel fognak az országgyűlés elé terjesztetűi.

— A közös függő államadosság ellenőrzésére kiküldött magyar országos bizottság hivatalos jelentése szerint ápril hó végén volt: tulajdonképeni államjegy 33.676.152 frt, sőtányajegy 77.322 ezer 457 frt 50 kr, összesen 411.999.609 frt 50 kr.

— A képviselőház pénteki ülésén előterjesztett törvényjavaslatok közül megemlítjük a következőket: I. A kisebb városi (vbatóságok) megszűntetéséről szóló tjavaslat kimondja, hogy Abrudbánya, Bereczk, Csik-Szereda, Fogaras, Hátszeg, Ilyefalva, Kézdi-Vásárhely, Kolas, Oláhfalva, Sepsi-Szent-György, Szász-Régen, Szék, Székely-Udvarhely, Vajdahunyád, Vizakna, Bakabánya, Bártfa, Bazin, Besztercebánya, Breznóbánya, Eperjes, Esztergom, Felsőbánya, Késmárk, Kis-Marton, Kis-Szeben, Korpona, Kőrmöcsbánya, Kőszeg, Libetbánya, Lőcs, Modor, N.-Bánya, N.-Szombat, Zólyom, Ruszt, Szakocza, Sz.-György, Trencsén, Újbánya, Erzsébetváros, Gyulafehérvár, Szamosújvár, Gölcnicbánya, Fehértéplom, Karashebes és Zilah városok a megyébe oivasztatnak, melyek területén fekszenek E városok közül a kir. városok címűket ezután is megtartják. A beoivasztandó városoknál a vagonra vonatkozó tulajdonjogok a törvény által nem érintettek. E városok a beoivasztás után a rendezett tanácsú városok jogkörével fognak bírni, s vagonkezelés tekintetében a helygymnister felügyelése alatt állani. Polgáriak activ s passiv választójoga ezután is az 1870. 42 t. cz. 27. §-a alapján fog gyakoroltatni, s képviselőtestületek s előljáróságok aként lesz alakítandó, hogy 1877. jan. 1-én megkezdhessek működésüket. Az illető megyékben az e városok részéről küldendő bizottsági tagok választása végett új kerületek alakítottak.

II. A tvhatóságok területek szabályozásáról intézkedő tjavaslat a következő új megyék alakítását, illetőleg régi területek kizigazítását rendeli el: Egyesült Beszterce-Naszód-megye (székhely Beszterce); Egyesült Szolnok-Doboka-megye (sz. Deés); Szilagy-megye (sz. Zilah); Kolozsmegye (sz. Kolozsvár); egyesült Torda Aranyos-megye (sz. Torda); egyesült Maros Tordamegye (sz. Marosvásárhely); Csikmege (sz. Csikszéreda); Udvarhely-megye (sz. Udvarhely); Kis-Küküllőmegye (szék. Erzsébetváros); Alsó-Fehérmegye (Nagy-Enyed); Hunyadmegye (Déva); Nagy-Küküllőmegye (Segesvár); Fogaras-megye (Fogaras); Szebenmegye (Nagy-Szeben); Hromszék-megye (Sepsi-Sz.-György); Brassó-megye (Brassó); Jász-Kunmegye (Szolnok); Heves-megye (Eger); Hajdumegye (Debreczen); Szabolcs-megye (Nyíregyháza); Szepes-megye (Lőcs); Torantálmegye (Nagy-Becskerek).

— Az osztrák nemzeti bank választmányára „N.H.” értesülése szerint ma ülést tart, melyen az eddig neki csak hírlapokból és nem hivatalosan ismeretes banktervet szótöbbséggel elvetni szándékozik, mert nem akarja a bank-alapot megosztani, mindaddig míg arról nincs tisztában, ki fizeti meg a privilegium lejártával a 80 millió adósságot.

— A magyar fővárosból. A IX. nemzetközi statisztikai congressus, mely a f. évi augusztus havában Budapestent tartatik meg, grafikai kiállítás is lesz, melyen nemesk grafikai tárgyak, fognak szerepelni, — hanem Magyarország összes statisztikai irodalmi termékeit kifognak állítani. Tomcsányi József beszámolója fősánp a hó 4-én Budapestent elhunyt. A „Petőfi társaság.” alapszabályai a helygymnisterium által helyben hagyattak s

a bemutatási záradékkal elláttattak. A műtörténelmi kiállításra Császka György sepesi püspök 24 darab régiséget, templomi edényeket, képeket stb. küldött melyek legnagyobb részben a XV és XVI század első feléből valók.

Vidék.

— A „Debreczen” levelesee. — Szegeden a vidéke, 1876. máj. 4. Aggodalommal teljes napokat élünk. Már 5 hete elmúlt, hogy sem eső nem áztatta meg a föld rögeit, sem harmat nem frissítette fel a növényzetet. Őszi vetésünk fejlődése megbenült, ritka, dudvás és elvényt, sok helyen szárad; tavaszunk nem, vagy rozsol két; kukorica alá szánhatatlan kemény a föld; van ritkán pár meleg nap, de azt rögtön hideg északi szél váltja fel; valóságos viharok vannak nappal és éjjel, s a lég legtöbbször ősziesen hideg. Szőlőhegyeink nem igérnek bő termést, gyümölcsfaik lombtalannak, a tőmőnyetlen herény megmenthetlenül lekopasztotta; szilva, alma, körte nem lesz, barack kevés, de a mi van azt is megeszi az utálatos féreg. Mikor már nincs felevél, kifurja és eszi a barackot, akézelevelét sőt a szőlőt. Még ezt soha sem tapasztaltam, csak most! Alakja is más, mint nyilvánvalóan más években küzdöttünk. Az idej herény vékony, hosszú, szőrös, világos barna, erős rágonnyal. Hiszem, hogy minden álatnak meg van a maga haszna, hanem, hogy a herényöt a jó isten mért teremtetete, ezt nem tudom felgöngi. A herényöt csak addig eszik az éneki madarak is, mig egyebet nem találnak, most már a kakukot kivéve, rá sem néznek, a hernyőszedés pedig az embert isten tőkelyét hibeben visszatérő munkától vonja el. Ha csak azon jó sógorainkat nem jelképezik, kik miután életfánk minden lombját megemésztették, kifurkálják a gyümölcsöt, a mi itt ott maradt, hogy meg ne érjen, s elragják a fiatal hajtásokat, ki ne virágozzanak. De nekem biztos reményem van az uralkodóban, ki nem lehet részrehajló, s a nemzetben, mely tudni fogja, hogy most engedi anyit, mint örökre leigáztatit.

Halljuk, hogy a képviselő testületben sokan vannak, kik hajlandók egy új ministeriumot támogatni, csak hogy az országgyűlés szét ne oszlattassék. De hiszen urak, ha ti azt tessztek, jobb ha még most elbuzosított mandátumaitoktól; mert nem hiszek olyan választókerülettel, ki elfogadná többé csak jelöltjének is azt, ki önzéstől a nemzet érdeke ellen szövetkezik. Hadd oszlássék a képviselő testület, az elvű meg leend választva, a fergése pedig hadd hulljon el, s lépjenek helyökre oly egészséges elemek, kik a nemzet szükségleteit biztosabb kezekkel tudják kormányozni s jogait hangosabban nagyobb erélylyel követelni.

A „szerencsvidéki takarékpénztár” ez évben is 10% osztalékat adott, virágzását igazgatójának a befolyásos Zalay István és az ernyedtelu buzzalmi Ternyei Pál uraknak köszöbűbe. A vidékünkön egymás mellett békésen munkálkodó három tak. pénztár célját érte, itt az uszora annyira meg van bétánya, hogy 25%-nél magasabbról nem halian. Ez is sok! De a pénz annyira ritkaság, hogy a minap egy 50 frós bankjegyet egy 3 ezer lellekel bíró helység 8 kereskedője, 4 korcsmárosna nem tudott felváltani.

A pofozódás nagy divatban van nálunk. E napokban a tarcali vásáron két előkelő birtokos egymáson józan állapotban, Szárospatakon pedig az állami képezde igazgatójára egy segédátornál arcán gyakorolták magukat ez udvartat tornásztaban.

Tiszabecs, május 4. Az árvíz romboló hatalmát több helyen éreztetvén: a vérszentes helyek áldozatkész szivű polgárisietek áldozataikat a szerencsétlenek számára emelt oltárra letenni. T. Ujlakon is mükedvellő-társulat alakult, mely több szini előadást fog tartani a nyár folytán az árvízárvírtat javára. S bár a férfi tagok, mint hivatalos viselő egyének, hivatalos teendőikkel túl vannak terhelve, mégis e

hóban az első előadást megfogják tartani, előadván „Fenn az ernyő nincsen kas” című szindarabot.

Ismervén a szereplőknek ügyességüket, nagy reményt kötünk az előadásához s hisszük, hogy az szépen fog sikerülni, valamint, hogy a helybeli és vidéki közönség, — már csak a cél tekintetéből is — szép számmal fog az előadásra megjelenni.

Az eredményről, valamint a szereplőknek szerepeik mikénti megoldásáról annak idejében szólnai fogok.

— Vidéki hírek. A tenkel fürdő f. hó 14-én fog ünneplésen megnyitani. A nagyváradi rendőrség bankóhamisításnak jött nyomára. Szombathelyen e hó 6-án kezdetett meg a Berzesenyi ünneplé Vasmege színe java jelenlétében a megyeház termében tartott ünnepléses ülésel. Délután lakoma volt. Uj pesten halászi részvénytársulat alakult. Egy b. csabai lakos háza padlásán felakasztotta magát, azonban többek által észrevétetvén, még idejkorán levágotat, s most a legjobb egészségnek örvend.

Színészet.

— Szombaton, május 6-dikán adatott Gringoire, színmű egy felvonásban, melyben S o m o g y i Károly ur lépett fel a czimzerepben. Játéka ellen, első látás után kifogás nem lehet. Szerepléséről azonban titán tetszetesben másodszori felépése alkalmával szólnak. A darab meglehetősen ment, s különösen megemlítettő Takács és Sposné.

Ezt követte a: „Tiz leány s egy férj se m” című operette, melyben Bokor ur játszott a sok gyermekű papát kitűnő humorral, s nevetető módon a közönség nagyon jól mulatott.

Vasárnap, május 7-kén színe került: „A peluskei notárius” bohózat 3 szakaszban, irta Gaál. Ez eredeti magyar darabban Bokor ur lépett fel másodszori a notárius szerepében, s noidhatékul egésség komikumával számtalanszor megnevettette a közönséget. Toti Dorát Deák Kata játszotta jói; különös dicséret érdemel Bogdán, ki a német vőlegény nagy jó alakítását adta. Megemlítettők Takács, Sposné, Hahnelné, Szep és a vasasnémetek személyesítők, utóbbiak derűt hangulatban tartották a közönséget. Közönség közp-számmal, előadás vége fél tizkor.

UDONSÁGOK.

* A debreczeni tornaegylet 1876. május 25-én áldozó-csütörtökön saját játékonnyelű pénztára gyarapítására a nagyerdő lövöldében tor n a u n n e p e l y t rendez, — melyre czimzett ur meghívatik. Az ünneplé kezdete d. u. 4 órakor. Belépti családijegy 3 frt; személy-jegy 1 frt; állóhely a kerítésen kívül 10 kr. — Jegyek előre várható: Dáné István, Gyürky Sándor, Kubinyi Kálmán, Szepessy Antal, Szép József, K. Tóth Sándor urak kereskedésében, az ünneplé napján pedig a helyszínén, de a család- és személyjegyeket csakis a meghívó felmutatása mellett. Az alapító, pártoló s mükedvellő tagok saját személyre a birtokukban levő szabad jegyeket használhatják. Felüfizetések köszönettel fogadtatván, birtapilag nyugtáztatnak. Keit Debreczen, 1876. május 3-kán tartott választmányi ülésből. Varga Lajos, elnök. Borusz József, jegyző. Kettős szemérlő: u. m. a lövöldében — a sátorban, izletes és ocsó ételek s italokról a rendezőség gondoskodik for. A bérköcsök és omnibusok méréskelt áron fognak közlekedni. Fischer Antal tüzemster Nagyváradról személyesen fogja a rendkívüli túzijátékok kezeleni és most, miután elegendő hely van, minden kellemetlenség elhárítására ügyelni. — Műsorozat: 1. Ünneplésy kivonulás a nagyerdőre a főiskolai tétől d. u. 3 órakor. 2. Verseny-tornász. 4. Díjak kiosztása. 5. Tüzcivilizom. (Kezdete 8 órakor.) 6. Túzijáték. (Kezdete 9 óra után.)

nyertem tőle; egyébiránt megértettem vele, hogy ő most semmi esetre sem mehet haza, mert minden pillanattal félnie kell, hogy le-tartóztatatik. Nagyon sajnálom, hogy nem sikerült a szerencsétlenségnek elejét vennem, de ez nem állott hatalmamban. Tekintse ezt egy véletlen esetnek s ne vádoljon engem. Istent önnel. Ugy tértem vissza mintha tetemesen lettem volna... de még annál is szomorított volt ezen eset, mert még egy egy másik vesztéséget is kelle gyszólom.

Nem vagyok képes körülményesen elbeszéli azt, hogy mint teljesültek rettegéseim. Visszatértemkor Tschereffoff lakása előtt léptem el, felmentem a szobájához vezető lépcsőzetben, de nem engedtettem meg, hogy meg-nézzenem és egyáltalán nem is sokat láttam. — Csak egy homályos emlékszem egy képre: az ajtó nyitva állott, a szoba rendőrséggel volt tele; egy rövid kérdést tettem, mire még rövidebb választ nyertem, — aztán szemem előtt elsőbűtlén és személtelenül vittem haza.

Legyen nyugodt, mondá, minden csendesen vége ment. On természetesen kitalálja, hogy szerencsétlenségnek kellett történni, — egy embert megsebesített, talán mégis ölt. — Igyekeztek ennek nyomára jönni, mielőlt haza megy, aztán jelentse meg a rendőrségnek. Én is jelentétem fogok tenni; kérdésöködtem ugyan tőle is, de semmi határozott felvilágosítást nem

A „DEBRECZEN” tárczája.

ELMOSÓDOTT NYOMOK.

Büntényi regény 1 kötetben. Irtá: Achscharumoff Miklós. Harmadik rész: XVI. Julia naplójából. (Folytatás.) — Kinél van a kés? — Az urnát, az urnát! legirtózatossab dűben van. — Ön istenem, menj le gyorsan és fogass be. Gondoskodjatok mindenről oly gyorsan, mint csak lehet és ha a kocsí készen lesz, jelentésd. Tüstént irok egy levelet. A lány elfutott; én pedig kívülről ismét bezártam: az ajtót és a gyermekszobába mentem, hogy az apólonót felkeltsem, azonban nem találtam ott; tovább mentem az én apólonómbhoz, az is eltűnt. Mindnyájan szétfutottak a mint látták, hogy mi történt a házban. Mit tehettem? minden ajtót bezártam, tollat és papírt vettem elő és írni kezdtem; azonban szemem kápráltak és újajaim megtágták az engedelmességet. Alig voltam képes

pár szót karmolni; elájultam. Az irtózatok kérdés, honnan jött és mit tehetett, elkélt-totta fejemet.

Mint beszéljem el a többit! Nem láttam semmit, de isten tudja, melyik rettentesebb, szentanuja lenni ily dolognak vagy egy beteg gyermekkel bezárva lenni és a zajt távolról hallani. A futkosást és kiálozást az asszonyok jajveszékését a széthányt burtok recsegését és a mi mindezeknél irtózatóbb, az örült tombolását! füleimet befogtam, hogy ne halljak semmit.

Férfi szolga személyzetünk számos volt, de legtöbbjei elbuktak; csak hármán, a felügyelő, Gordej és a kapus maradtak a betegnél.

A kést elvették tőle, de lefogni nem voltak képesek s azzal kellett megelégedniük, hogy az ajtókat bezárták és örökdtek, nehogy elszaladjon. Hat óraféle megjelent D. és még két ember volt. Szobámba lépett.

— El kell szállítanom. — Ha csak nem késő már, orvos ur? — Igen félek, hogy nagyon is késő már, de mit tehettem? a legártóbb sütkészség esetét kivéve nincs jogunk beavatkozási. Rövid beszélgetés után kért D., hogy menjek vele. — Már egészen lecsendesült, de a leg-csekélyebb erőszak mindent elrontott ismét és

ujból dűbbe jöhet. Nem marad más hátra, mint elhítni vele, hogy öre rájött a roham és hogy mulhatlanul szükségös önt egy időre a tébolydába szállítani. Ha már egyszer ott vagyunk nem lesz mit félnie — mellette lesznek... Öltözzék fel oly gyorsan, mint csak lehet, hogy ne kelljen öre várakoznunk. E közben ismét hozzá megyek.

Epen szürkült kezdett, midőn utra kel-tünk; én, az orvos és férjem ülünk a kocsi-ban, a felügyelő a bakon. A másik két férfi szánon kísért bennünket. Pál arcualatja rém-teljes volt, azonban a történetnek nyomai nem voltak rajta észrevehető és könnyű szerrel, minden láрма és erőszak nélkül felkerked-tünk. Az orvos oly ügyesen feltudott használni mindent, hogy még ijedségem és szomorúsá-gom is, melyet elrejttem nem voltam képes, a szerencsétlenek gyógyhatású szorakozást sze-reztek. D. ismételten hozzá hajolt s valamit sugott felűbe, mire ő rám nézett és rám mut-atott. — Ugy látszott, mintha én játszódom volna a főszerepet és hogy mindennek célja csak az lett volna, hogy én nyugalomban tar-tassam.

Midőn egyszer árczomat befedtem, hogy könnyűmet felkarítottam, Pál vállamra tette kezét. Én reszketttem; ő pedig hozzám hajolt és fülembé vágta: „De hát miért vagy oly szomorú? Régebben volt már vágyad, hogy ki-

kocsizhassál, a csendes magányba belefáradtál. Nos, hisz most kocsizunk!... Hisz ez csak sétakocsikázás s nem sokáig késünk az orvos urnál. Sok tenivalója van s nem jöhet mindennap hozzád.”

— Nem vagyok szomorú! — felelém s hozzá fordultam.

— Nem is szabad szomorunak lenned... Ijedtetted egészen hasztalan volt. Isten tudja miért is csináltad ezek az ostoba emberek ilyen lármát! Semmi különös sem történt... csak egy kutyát ütöttem agyon. Ez egy alá-való, áruló állat volt, egy vártnyomokon járó viszla... kedveskedni akartam neki és meg-harapta a kezemet.

Fogaim vacogtak, de e pillanatban D. valamit sugott neki és ő elhallgatott. Midőn az intézethez értünk, D. felkísérte Pált a lépcsőn, és engem a felügyelővel az elfogadási teremben hagyott. Csak egy félóra múlva tért vissza.

Legyen nyugodt, mondá, minden csendesen vége ment. On természetesen kitalálja, hogy szerencsétlenségnek kellett történni, — egy embert megsebesített, talán mégis ölt. — Igyekeztek ennek nyomára jönni, mielőlt haza megy, aztán jelentse meg a rendőrségnek. Én is jelentétem fogok tenni; kérdésöködtem ugyan tőle is, de semmi határozott felvilágosítást nem

